

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 14.454 van 25 juli 2008
in de zaak RvV X II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

1. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid
2. de Stad Diest, vertegenwoordigd door haar College van Burgemeester en Schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2007 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 20 november 2007 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Diest van 23 november 2007 tot vaststelling van de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag (bijlage 15ter).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 8.377 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 maart 2008 waarbij de stad Diest als tweede verwerende partij wordt aangeduid.

Gezien de nota's met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster verklaarde op 8 juni 2006 in België aangekomen te zijn. Op 16 juni 2006 diende zij een asielverzoek in. Zij stelde hierbij niet in het bezit te zijn van een paspoort.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 20 juni 2006 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster ging in beroep tegen deze beslissing bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal). Op 7 augustus 2006 nam de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Het tegen de beslissing van de Commissaris-generaal ingestelde beroep tot schorsing en nietigverklaring werd door de Raad van State afgewezen bij arrest van 22 mei 2007.

1.3. Op 20 oktober 2007 trad verzoekster in het huwelijk met een tot een verblijf in België gemachtigde vreemdeling. Zij meldde zich vervolgens, op 23 oktober 2007, aan bij de vreemdelingendienst van de stad Diest en verklaarde dat zij zich in één van de in artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene gevallen bevond.

1.4. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam, op 20 november 2007, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De motivering van deze beslissing, die verzoekster op 23 november 2007 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“(...) artikel 7, eerste lid, 1° : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. (...)”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 23 november 2007 verklaarde de gemachtigde van de burgemeester van de stad Diest de door verzoekster ingediende verblijfsaanvraag onontvankelijk. De motivering van deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“(...) Gelet op artikel 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op artikel 26, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het verzoek om toelating tot verblijf (...) is onontvankelijk.

REDEN VAN DE BESLISSING :

*Betrokkene legt niet alle in artikel 12bis, § 2 van de wet bedoelde bewijzen over:
Betrokkene is niet in het bezit van de nodige binnenkomstdocumenten: vervallen visum. (...)”*

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het

wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Met betrekking tot de eerste bestreden beslissing moet worden vastgesteld dat niet betwist is dat verzoekster reeds voorheen in het bezit gesteld werd van een bevel om het grondgebied te verlaten en dat dit bevel uitvoerbaar is. Verzoekster verwijst in haar uiteenzetting van de feiten trouwens uitdrukkelijk naar de afwijzing van haar asielerzoek, die gepaard ging met de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een eventuele schorsing of vernietiging van het nu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan derhalve geen nuttig effect meer sorteren.

De vordering is onontvankelijk, bij gebrek aan belang, in de mate dat ze erop gericht is om de eerste bestreden beslissing te laten schorsen en vernietigen.

2.2. Wat betreft de tweede bestreden beslissing - de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijf - uitgaande van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Diest dient te worden vastgesteld dat deze beslissing genomen werd in toepassing van artikel 26, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2 Indien de in artikel 12bis, § 3, van de wet bedoelde vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden vastgelegd in § 1, tweede lid, 1° en 2°, van dezelfde bepaling, geeft het gemeentebestuur hem kennis van de beslissing tot onontvankelijkverklaring van zijn aanvraag door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 15ter.”

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet poneert de regel dat een vreemdeling die verklaart dat hij zich in één van de in artikel 10 van dezelfde wet voorziene gevallen bevindt, zijn aanvraag om tot een verblijf toegelaten te worden moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of verblijfplaats in het buitenland. Slechts in drie uitdrukkelijk in de Vreemdelingenwet omschreven gevallen kan een vreemdeling die zich beroept op de bepalingen van artikel 10 van deze wet zijn aanvraag om tot een verblijf in het Rijk toegelaten te worden indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats. De verblijfstoelating kan in België aangevraagd worden wanneer de betrokken vreemdeling reeds in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en voor het einde van deze toelating of machtiging de in artikel 12bis, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen aanbrengt. De aanvraag kan evenzeer in België gebeuren wanneer de betrokken vreemdeling gemachtigd werd tot een verblijf van minder dan drie maanden in het Rijk en voor het einde van deze machtiging de in artikel 12bis, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt. Verder kan de aanvraag ook nog ingediend worden bij het gemeentebestuur, wanneer de vreemdeling uitzonderlijke omstandigheden aantoonde die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om een visum aan te vragen en tevens alle in artikel 12bis, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen voorlegt. Gelet op het door de wetgever voorziene principe, dat de aanvraag in regel moet gebeuren bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, dienen deze uitzonderingsbepalingen restrictief geïnterpreteerd te worden.

Er bestaat geen discussie over het feit dat verzoekster, na haar huwelijk met een tot een verblijf in België gemachtigde vreemdeling, zich bij de vreemdelingendienst van de stad Diest aanmeldde en een verblijfsaanvraag indiende. Ten bewijze hiervan werd zij trouwens op 23 oktober 2007 in het bezit gesteld van een attest (bijlage 15). Het is voorts evenmin betwist dat verzoekster, op het ogenblik dat zij verklaarde zich in één van de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen te bevinden - als echtgenote van een tot een verblijf van onbeperkte duur gemachtigde vreemdeling - niet beschikte over een geldig visum en niet tot een verblijf van onbeperkte duur was toegelaten of gemachtigd. Verzoekster heeft voorts geen uitzonderlijke omstandigheden aangebracht die haar verhinderden om haar aanvraag tot gezinshereniging in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De gemachtigde van de burgemeester van de stad Diest kon en kan derhalve, gelet op de gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 26, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, niet anders dan overgaan tot het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag door de afgifte van een beslissing overeenkomstig het model van de bijlage 15ter.

Ook de eventuele schorsing of nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan verzoekster bijgevolg geen voordeel opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoekster ook geen belang heeft bij de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing houdende de vaststelling van de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag.

2.3. Verzoekster voert een schending aan van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet en lijkt te willen aangeven dat de eerste bestreden beslissing niet kon genomen worden daar zij een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden had ingediend.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (R.v.St., nr. 86.715, 6 april 2000; R.v.St., nr. 109.500, 22 juli 2002; R.v.St., nr. 127.903, 6 februari 2004; R.v.St., nr. 132.035, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 138.946, 7 januari 2005; R.v.St., nr. 164.950, 20 november 2006) en evenmin verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend (R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004). Het indienen van een aanvraag die er op gericht is een verblijfs-machtiging te verkrijgen heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling (R.v.St., nr. 166.626, 12 januari 2007).

Er dient verder te worden benadrukt dat verzoekster met haar betoog niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten zou opschorten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (R.v.St., nr. 109.500, 22 juli 2002; R.v.St., nr. 132.035, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004).

Dienvolgens valt niet in te zien waarom verweerder de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf zou moeten betrekken in de motivering van de eerste bestreden beslissing of waar verweerder onzorgvuldig zou geweest zijn, nu het bevel, waarvan het pertinente en draagkrachtige motief, met name *“verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten - is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum”* niet wordt betwist, genomen werd op grond van een gebonden bevoegdheid.

Verzoekster voert ook nog de schending aan van *“de informatieverplichting”*, van de rechten van de verdediging en van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat haar nooit werd meegedeeld dat zij een visum nodig had en dat haar evenmin werd gevraagd om de

uitzonderlijke omstandigheden te bewijzen die haar verhinderden terug te keren naar haar land om haar aanvraag via de bevoegde Belgische ambassade in te dienen.

De Raad wijst erop dat iedereen - dus ook verzoekster - geacht wordt de wet te kennen en dat van een gemeentebediende niet kan verwacht worden dat hij vraagt om "*bewijzen*" voor te leggen van uitzonderlijke omstandigheden die een vreemdeling verhinderen een aanvraag via de reguliere weg te doen, indien deze vreemdeling zelf niet aangeeft dat er uitzonderlijke omstandigheden zijn die hem verhinderen om zich te wenden tot de bevoegde diplomatieke of consulaire post. Voorts kan niet ingezien worden welk belang verzoekster er bij zou gehad hebben indien de gemeentebediende haar expliciet had gezegd dat niet alleen een paspoort doch evenzeer een visum diende voorgelegd te worden. Er moet immers vastgesteld worden dat verzoekster hoe dan ook geen geldig visum had, zodat zij toch niet aan de vraag kon voldoen. Daarnaast moet geduid worden dat een visum aangebracht wordt in een paspoort, zodat de vraag om een paspoort voor te leggen als voldoende mag beschouwd worden.

De uiteenzetting van verzoekster met betrekking tot artikel 12bis, § 4, van de Vreemdelingenwet is al evenmin dienend nu deze bepaling de specifieke procedure beschrijft die dient gevolgd te worden indien een vreemdeling uitzonderlijke omstandigheden aanvoert en verzoekster, zoals hoger reeds aangegeven werd, nooit te kennen gaf aan het bestuur dat er uitzonderlijke omstandigheden waren die haar verhinderden om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke post.

Verzoekster verwijst tot slot nog naar artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) om de toepassing van artikel 26, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 in vraag te stellen.

De Raad dient evenwel te benadrukken dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen of een vestigingsrecht toe te staan. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001). De Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St., nr. 140.105, 2 februari 2005). Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privaat en familiaal leven zou uitmaken. Bovendien houden de bestreden beslissingen geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (R.v.St., nr. 170.806, 4 mei 2007). Nu verzoekster er in het verleden niet voor terugschrok om de immigratiediensten in België te misleiden - zij verklaarde immers in eerste instantie niet over een paspoort te beschikken - is het trouwens niet onredelijk dat deze diensten de verblijfsreglementering in casu strikt toepassen. De verwijzing naar de beweerde problemen die de echtgenoot van verzoekster in Azerbeidzjan zou kennen is evenmin dienend, gelet op het feit dat de bestreden beslissingen deze persoon niet verplichten naar dit land af te reizen en hij zijn bewering, bij gebrek aan overtuigingsstukken, niet aannemelijk maakt. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

De door verzoekster aangevoerde, doch geenszins aannemelijk gemaakte, schending van de artikelen 9, derde lid, 12bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van de verdediging, van artikel 8 van het EVRM en van de algemene beginselen

van behoorlijk bestuur en meer specifiek het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de “informatieverplichting” zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan de onder de punten 2.1. en 2.2. gedane vaststellingen.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietig-verklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig juli tweeduizend en acht door:

dhr. G. DE BOECK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------------	--

dhr. T. LEYSEN,	toegevoegd griffier.
-----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.